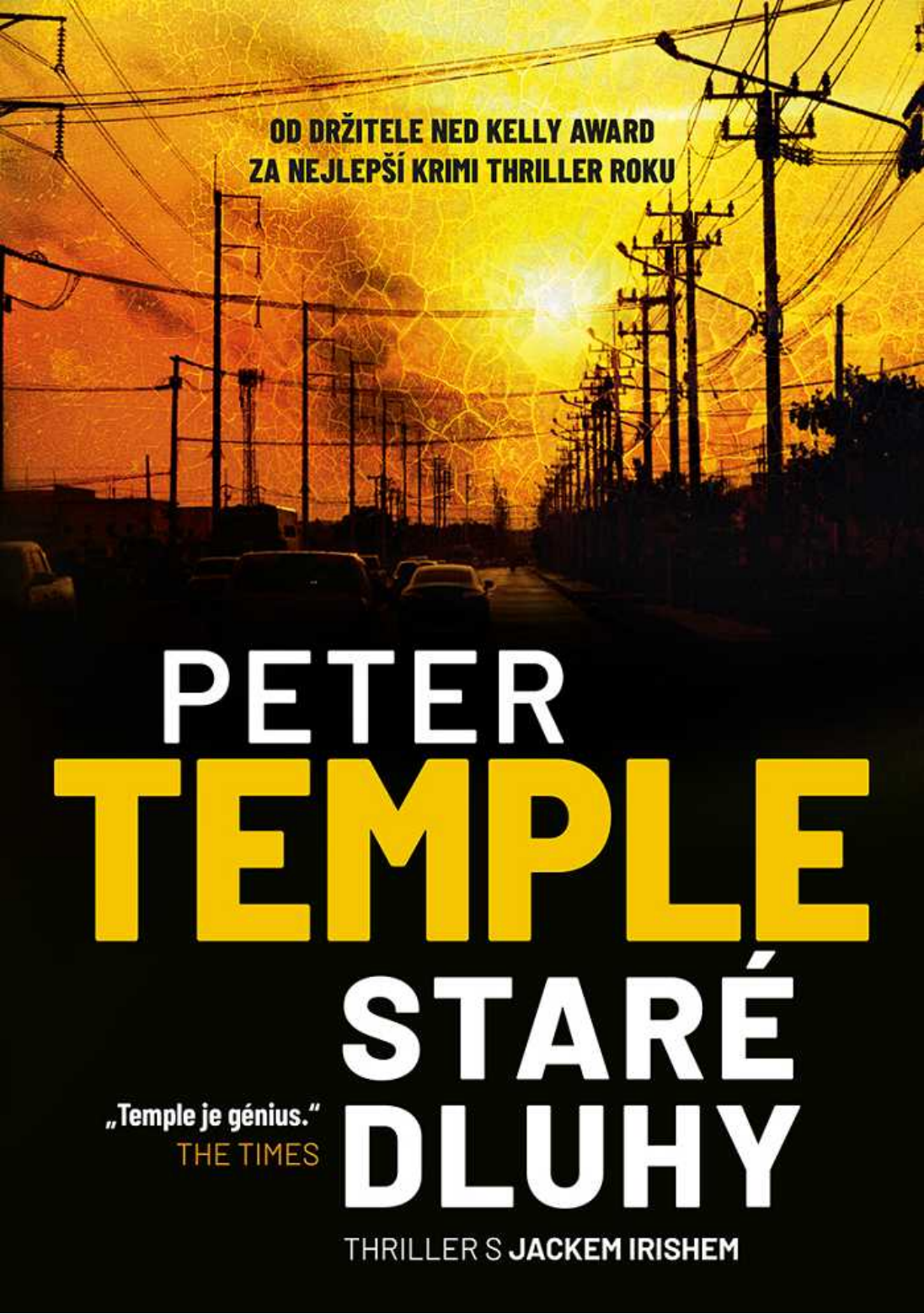

OD DRŽITELE NED KELLY AWARD
ZA NEJLEPŠÍ KRIMI THRILLER ROKU

PETER
TEMPLE
STARÉ
DLUHY

„Temple je génius.“
THE TIMES

THRILLER S JACKEM IRISHEM

STARÉ DLUHY

STARÉ DLUHÝ

PETER
TEMPLE

Přeložil Robert Čapek

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé publikováno nakladatelstvím HarperCollins v roce 1996 v Austrálii, podruhé v roce 2003 nakladatelstvím The Text Publishing Company.

Copyright © Peter Temple, 1996

Translation © Robert Čapek, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-190-8 (PDF)

*Anitě a Nicholasovi.
Těm, kteří mi opravdu věřili.*

Edwarda Dolleryho, vyhozeného účetního a nečestného člověka, který rozhazoval peníze plnými hrstmi, jsem našel v domě pronajatém na jméno Carol Pickové. Stál ve zbrusu novém komplexu postaveném z falešných cihel východně od města – bylo to jedno z těch podivuhodně tichých sídlišť, kde je průměrný věk obyvatel dvanáct let a člověk vyloženě cítí na kůži tlak hypotéky.

Ani kůže Eddieho Dolleryho nevypadala moc k světu. Několikrát se při holení řízl a na každé ráně mu rozkvétalo poupátko toaletního papíru s červeným středem. Krátký a napuchlý zbytek Eddieho na sobě měl včerejší bavlněnou proužkovanou košili a jasné červené hedvábné kalhoty od pyžama. Celkově vypadal nic moc.

„Ano?“ zeptal se úsečným hlasem člověka, kterého jsem vyrušil během důležitého hovoru s Tokiem, Curychem nebo Milánem. Obě ruce držel schované za zády a nejspíš si přidržoval kalhoty od pyžama.

„Marinara, že?“ řekl jsem a ukázal na kousek omáčky na pizzu, který mu zaschl na kapse košile.

Eddie Dollery se mi podíval nejdřív na prst, potom do očí, a bylo mu jasné, která bije. Z úst se mu vysunula zašedlá špička jazyka, prozkoumala horní ret a nesouhlasně se stáhla zpátky.

„Pojď dovnitř,“ řekl daleko mírnějším tónem. Udělal krok dozadu. Vytáhl pravou ruku zpoza zad a namířil mi na poklopec malou pistoli. „Pojď dovnitř, nebo ti ustřelím koule.“

Podíval jsem se s obavami na jeho pistoli. Něco na ní vypadalo vyloženě albánsky. Tyhle věci občas dokáží vystřelit jenom z vlastního, jinak neznámého důvodu.

„Pane Sabbatini,“ řekl jsem. „Jste přece Michael Sabbatini, ne? Přišel jsem sem jenom kvůli splátce na kreditku.“

„Dovnitř,“ opakoval a potěžkal pistoli.

Udělal další krok zpátky a já ho následoval. Prošli jsme prázdnou chodbou do obývacího pokoje zařízeného pastelově zbarveným nábytkem, který vypadá jako nafouknuté balónky.

Eddie se uprostřed pokoje zastavil. Já se zastavil taky. Chvilí jsme se jeden na druhého dívali.

„Pane Sabbatini,“ řekl jsem, „vždyť jsou to jenom peníze. Vytáhl jste pistoli na výběrčího dluhů. Z agentury. Za to můžete jít do vězení. Jestli se vám nehodí probrat se mnou plán na další splátkový kalendář, klidně to v agentuře řeknu.“

Eddie pomalu zavrtěl hlavou. „Jak jsi mě našel?“ zeptal se.

Zamrkal jsem na něho. „Jak to myslíte? Máme přece vaši adresu, pane Sabbatini. Posíláme sem vyúčtování. Společnost sem posílá výpisy z účtu.“

Eddie strčil prsty pod paruku, aby se podrábchal na hlavě, a já zahlédl malou lesní školku transplantovaných vlasů. „Musím tě zamknout,“ řekl. „Dej si ruce do týla.“

Poslechl jsem ho. Eddie mě obešel a pravil: „Rovnou za nosem. Šlapej.“

Držel si ode mě odstup. Když jsem prošel dveřmi do kuchyně, byl zhruba metr a půl za mnou. V pokoji postával na různých místech skoro tucet prázdných lahví od šampaňského – Perrier Jouët, Moët et Chandon, Pol Roger, Krug. Žádná věrnost značce, žádná starost o platební bilanci země. Napravo ode mě stála lahev od piperu.

„Jdi doprava,“ řekl Eddie.

Zabočil jsem doprava docela svižně. Když prošel dveřmi i Eddie, vzal jsem ho lahví piperu bekhendem přímo přes čelist. Ta albánská časovaná bomba v jeho ruce vystřelila, způsobila zhruba tolik hluku, jako když člověk zavře dveře, a kulka odletěla bůhvíkam. Eddie pustil pistoli a chytil se za obličej. Vtáhl jsem ho za límec do kuchyně, roztočil, nakopl podrážkou boty zezadu do kolenní jamky a stáhl ho za vlasy dozadu. Sesypal se na zem jako pytel písku. Chtěl jsem ho pro dobrou míru ještě pořádně nakopnout, ale uklidnil jsem se a rány z milosti ho ušetřil.

Eddie sice pořádně kvílel, ale setkání s piperem mu rozhodně život neukrátilo. Odtáhl jsem ho za nohy do koupelny v chodbě a zamkl ho uvnitř. „Kámo,“ ozval se jeho huhňavý hlas na druhé straně dveří. „Poslyš, jak se jmenuješ?“

„Pane Dollery,“ odpověděl jsem, „to od vás byla opravdu hloupost. Kde jsou peníze?“

„Počkej, kámo, počkej, jenom vteřinku...“

V mrazáku byly zásoby na dva nebo tři týdny, i když o většinu dodávek se postarali plukovník Sanders, McDonald's a Dial-a-Dino. Dezert pocházel z Kolumbie. Všude v ložnici a koupelně, kam z ní vedly dveře, se povalovaly špinavé košile a trenýrky. Ve vestavěné skříni s prosklenými dveřmi jsem na jedné straně našel tři obleky, dvě tvídová sportovní saka a několik kalhot. Na druhé straně visela uniforma sestřičky, dívčí uniforma Armády spásy, uniforma dopravní policistky a něco, co vypadalo jako přehlídková uniforma důstojnice Waffen SS. Doplnovalo je černé spodní prádlo – část kožená – a červené podvazkové pásy. Moje účta k paní Pickové, květinářce, jejíž jméno stálo na nájemní smlouvě, se prohloubila. Se svými květinami to tedy rozhodně uměla.

Když jsem se z prohlídky místního prádla vracel chodbou kolem koupelny, ozval se za dveřmi Eddie Dollery. „Poslyš, chceš být bohatý?“

Musel mít skvělý sluch. „Pane Dollery,“ odpověděl jsem, „to, že se mohu seznamovat s lidmi, jako jste vy, mě obohacuje samo o sobě.“

„Nedělej si srandičky. Přišel jsi to udělat?“

„Udělat co?“

„Odprásknout mě.“

Na někoho, kdo si vydělával na živobytí jako účetní, měl vážně dost divoký slovník. „Nebudte paranoidní,“ odpověděl jsem přes dveře. „Tohle z vás dělá všechen ten prášek, který šňupete.“

„Jéžiši,“ řekl Eddie. „Tak mi aspoň dej šanci, co říkáš?“

Přešel jsem zpátky do obývacího pokoje a zavolal svému momentálnímu zaměstnavateli v Belvedere Investments. Paní Davenportová mi sdělila, že mi pan Wootton zavolá zpátky. Než nastoupila k Woottonovi, pracovala dvacet let jako recepční v ordinaci specialisty na sexuálně přenosné choroby. I J. Edgar Hoover znal méně tajemství než ona.

Zatímco jsem čekal, trochu jsem se prošel po domě. Pak jsem se posadil zpátky vedle telefonu a prohlédl si to, co jsem viděl z Mabberley Courtu. Nikde se nic nehýbalo kromě záclony v protějším domě, který vypadal tak sterilně a měl kolem sebe tak dokonale upravený pozemek, že na sobě mohl klidně mít napsáno „Hrobka neznámých obyvatel předměstí“.

Telefon zazvonil.

„Jacku, chlapče,“ ozvalo se ve sluchátku. „Doufám, že máte dobré zprávy. Podělte se o ně, stará vojno.“ Wootton mi volal z hospody.

„Dollery si myslí, že jsem ho přišel zabít,“ řekl jsem.

„Takže jste ho našel? Máte nos.“

„Cyrile, příště mě laskavě upozorněte na to, že ten, koho hledám, je ozbrojený a zoufalý. Za všechno to leknutí a hrůzu, že na mě mířil pistolí, si ke svému podílu strhnu dalších pět procent z vybraných peněz.“

Wootton předvedl svůj frkavý smích. „Poslyšte, Jacku, Eddie je neloajální malý smrad se spoustou špatných návyků, ale ve skutečnosti by neublížil mouše. Tihle lidi čekají od života vždycky to nejhorší. Způsobil to pocit viny. A všechna ta cukrová poleva, kterou si prohnali nosem. Co jste tam ještě našel?“

„Dámské uniformy,“ řekl jsem.

Wootton se znovu zachechtal. „To je jeden z jeho zvyků. Našel jste, pro co jste tam přišel?“

Na Mabberley Court se začal snášet déšť. Na druhé straně ulice se pod krytým přístřeškem u vchodu do Hrobky objevila neuvěřitelně bílá kočka.

Cestou ven jsem se zastavil, abych si promluvil s Eddiem. Člověk prostě musí obdivovat chlapa, který dokáže přesvědčit místní květinářku, aby se navlékla do kožených kalhotek bez rozkroku a natáhla si na ně starou uniformu Ilse Kochové.

„Pane Dollery,“ řekl jsem v chodbě před dveřmi do koupelny, „příště musíte být při jednání s lidmi, jimž jste ukradl peníze, trochu vstřícnější. Moc vám nepomůže, když na jejich zaměstnance budete mířit pistolí.“

„Poslyš, poslyš,“ řekl Eddie. „Nechod pryč. Vrať mi tu bouchačku a já ti řeknu, kde najdeš deset tisíc. Obejdi dům zezadu a strč mi ji dovnitř oknem. Deset tisíc. Hotově. Použité bankovky.“

„Vím, kde mám hledat deset tisíc,“ odpověděl jsem. „Všichni si schovávají deset tisíc do myčky na nádobí. A všichni si schovávají sedmdesát tisíc do klimatizace. Podle Woottona chybí ještě dalších dvacet. Strčím vám pode dveřmi stvrzenku na osmdesát tisíc a propisku. Chci, abyste ji podepsal.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Človče,“ řekl Eddie, „do posledního centu. Řekni mu, že mu to vrátím do posledního centu.“

„Řekněte mu to sám,“ řekl jsem. „Podepište mi tu stvrzenku.“
Pode dveřmi se vynořil podepsaný lístek.

„Propisku, prosím.“

Posunul mi pod hranou dveří propisku. „Děkuji,“ řekl jsem.
„Přeju hezký den, pane Dollery.“

Když jsem za sebou zavřel přední dveře, Eddie z koupelny ještě něco volal, ale než jsem dorazil k autu, už toho nechal. Bílá kočka mě sledovala z druhé strany ulice. Nasedl jsem a z Maberley Courtu odjel. O dvě hodiny později jsem byl na dostihové dráze v Pakenhamu a sledoval, jak kůň jménem New Ninevah dobíhá sedmý v maidenu.

Následující den jsem vyrazil do Sydney, abych si promluvil s možným svědkem násilné diskuse, ke které došlo na parkovišti nákupního centra Melton. Měla to být šestihodinová rychlovka. Zabralo to celkem dva dny a nakonec mě chlap přetáhl baseballovou pálkou po levé paži. Byla to hliníková baseballová pálka vyrobená v Japonsku. Tohle by se mi za starých časů nestalo. Tehdy by mi ji Stuart Surridge natáhl kriketovou pálkou, která by byla uprostřed omotaná izolačkou. Jenže za starých časů jsem nedělal tuhle práci.

Když jsem se dostal zpátky domů, byla sobota půl šesté odpoledne. Cestou z letiště jsem si poslechl souhrn fotbalových výsledků v rádiu. Hlasatel řekl: „Fitzroy tentokrát začal ve velkém stylu...“ a já bych nejraději rádio rovnou vypnul. Jediná otázka byla: Kolik prohráli tentokrát? Odpověď zněla: 114 ku 78.

Odbočil jsem u Royal Parku a kolem univerzity a skrz Carlton jsem dojel k Pruskému princovi. Je to jedna z posledních hospod ve Fitzroyi, která si na živobytí vydělává prodejem piva. Většina hrdých jmen minulosti se změnila v thajsko-italská bistra, kde na chodcích visí umělecké tisky.

Zaparkoval jsem částečně na obrubníku v jednosměrce blok od hospody a došel k ní pěšky. K tomu víc než sto let starému prostoru prolitému hektolitry piva bych klidně našel cestu i po čichu, se zavřenýma očima. Chodil sem pít už můj dědeček. A chodil sem pít i můj táta. Jeho tmavá, živá tvář se nacházela na vybledlých fotografiích fitzroyského fotbalového klubu z konce čtyřicátých let, které visely na stěně poblíž dveří na záchod.

Na světě už dnes mezi příznivci Fitzroye žije jenom několik tuctů pamětníků, kteří viděli mého otce hrát, a pro tuhle skupinu jsem něco jako genetická zrůda. Tři z veteránů právě seděli u nálevního pultu se sklenicemi piva a vzpomínali na staré dobré časy. Zatímco jsem si u dveří setřásal dešťové kapky z kabátu,

podívali se na mě, jako bych byl za šestatřicetibodovou sobotní porážku od nenáviděného Carltonu osobně odpovědný.

„Potřetí za sebou, Jacku,“ řekl Eric Tanner, který seděl ke dvěřím nejbliž. „Hráli jako malé holky. Kde jsi ksakru byl?“

„Pardon, pánové,“ odpověděl jsem. „Práce.“

Prohlédly si mě tři páry očí, které mohly mít dohromady zhruba dvě stě dvacet let. Ve všech jsem viděl tentýž výraz. Byl to ten výraz, kterého se dočká kluk v partě, jemuž jednoho dne přijde mluvení s děvčaty důležitější než kopání do balónu na ulici.

„Musel jsem vyrazit do Sydney,“ bránil jsem se. „Měl jsem tam kšeft.“ Tahle odpověď je obměkčila úplně stejně, jako kdybych jim řekl, že jsem si musel zaskočit k Perigordům pro lanýže.

„To jsi s sebou klidně mohl vzít celý tým,“ zabručel Wilbur Ong.

„Nechápu, jakou práci může mít normální člověk v sobotu odpoledne v Sydney,“ prohlásil Norm O'Neill užaslým tónem. Tihle tři chlapi by si dokázali představit, že nebudou v sobotu v Melbourne, zhruba stejně jako to, že se nechají zapsat do kurzů osobního rozvoje.

Zahlédl jsem výčepního Stana. Ten u okénka z kuchyně tiše mluvil s manželkou Liz. Ze svého místa jsem ji viděl jen z profilu, její ústa dokonale vykreslovala klasickou podobu znechucení. Stan dokončil větu a vykročil mým směrem – byl to mohutný chlap s řídnoucími vlasy a malým nosem, který vypadal, jako by mu ho někdo dodatečně přilepil k obličejí. Hospodu vlastnil jeho osmašedesátiletý otec Morris, a ten ji nehodlal prodat živé duši. Zároveň neměl v plánu ani umřít, což přivádělo Liz k záchvatům pohrdání.

„Chlapům jsi tu dneska chyběl,“ řekl.

„Už mi stačili říct, jak moc jsem jim chyběl,“ přikývl jsem. „Už sis nechal vyčistit trubky?“ Pivo mělo posledních pár týdnů divnou příchuť.

Stan se na mě lítostivě podíval. „Jacku,“ odpověděl, „těmi trubkami bys mohl prohnat mateřské mléko. Technik přišel a pustil do nich páru. Dovnitř šla čistá pára, ven šla čistá pára. Říkal, že jsem zbytečně vyhodil peníze.“

Postavil na pult první plnou sklenici. „Volal ti sem ten tvůj anglán Wootton. Vzkazuje ti, abys mu zavolał, hned jak se ukážeš.“

„Wootton je anglán zhruba stejně jako ty,“ řekl jsem. „Jeho táta učil svářečství na Preston Tech.“

„Škoda, že můj táta neučil svářečství na Preston Tech,“ prohlásil Stan s pečlivě odměřenou dávkou jedu. „Alespoň bych tu pak nemusel celý den stát a poslouchat, jak tihle staří prďolové probírají fotbalové zápasy, které se hrály před čtyřiceti lety.“

Zavolał jsem Woottonovi z kamrlíku, který Stanovi sloužil jako kancelář a který byl ve skutečnosti doupětem plným starých účtenek, reklamních letáků, novin a telefonních seznamů. Na desce stolu byl telefon podložený denním plánovacím diářem pivovaru Carlton & United. Na deskách měl vyražený letopočet 1954.

„Pan Wootton se s vámi pokoušel spojit už několikrát,“ řekla mi vyčítavě paní Davenportová. „Prosím, počkejte, musím zjistit, jestli je právě volný.“

„Volný, volný jako ptáček ve křoví,“ řekl jsem, a ani jsem vlastně nevěděl proč.

„Prosím?“ řekla bez jakéhokoli překvapení paní Davenportová.

„To byl verš z díla amerického básníka E. A. Presleyho.“

Následovala odmlka, odměřená na velmi přesných hodinách. Dala mi jasně najevo, že moje prostořekost byla zaznamenána. Pak se na druhé straně ozval Wootton a podle hlasu byl mimořádně špatně naložený.

„Proč si vlastně pořizujete záznamník, když na moje vzkazy nehodláte odpovídat?“ zeptal se. „Dokonce jsem nakonec musel zavolat do toho ohavného lokálu, kam chodíte popíjet.“

„Právě vám z toho ohavného lokálu volám.“

„Tak odtamtud laskavě dorazte v pondělí ke mně, potřebuju vyřešit jednu drobnost.“

„Cyrile,“ odpověděl jsem, „opravdu jsem zaslechl, jak se vám do hlasu vkrádá jistý podtón vyhrazený pouze vztahu mezi pá-nem a jeho služebním? Co kdybychom raději začali poděkováním za balíček, který jste ode mě dostal ve čtvrtek? Pak si klidně můžeme promluvit o možnostech nějaké další zakázky.“

„Děkuji,“ řekl beze stopy vděčnosti. „Všiml jsem si, že jste se oproti předem dohodnutému poplatku za služby odměnil poměrně velkoryse.“

„V dohodnutém poplatku nebyli zahrnutí fetišisté přes uniformy, ozbrojení podezřelými pistolemi. Už jsme o tom mluvili po telefonu.“

„Byl to naprosto neškodný malý blbec.“

„Nic takového jako ozbrojený naprosto neškodný malý blbec neexistuje.“

Takhle jsme spolu klábosili ještě nějakou dobu. Pak jsem se vrátil k nálevnímu pultu, vypil se starou partou pár piv a dal si zapečený sýrový sendvič, který mi z recyklovaných pilin a odřezků umělé hmoty neochotně připravila Liz. Už jsem stál ve dveřích, když za mnou Stan zavolal: „Sháněl tě tu ještě nějaký chlapík – myslím, že to bylo ve čtvrtek. Říkal, že se za tebou staví v kanceláři.“

„Jmenoval se nějak?“

„Neříkal. Neptal jsem se. Prý se staví později.“

„Jak vypadal?“

Stan se na chvíli zamyslel, až z toho začal mírně šilhat. „Malý,“ řekl pak. „Vypadal nebezpečně.“

„Takhle vypadá polovina lidí, které znám.“

Šel jsem domů. Bytem se nesl zápach zatuchlých knih. Připomnělo mi to začátky mé právnické kariéry, kdy jsem prohledával

krabice dokumentů navršené jako rakve v kryptě. Odnosl jsem tašku do ložnice a otevřel okna v obýváku. Chlad dovnitř vtrhl jako duch. Na konci ulice se míhala auta projíždějící kolem jejího ústí. Vypadalo to, jako by déšť v kuželu světla z pouliční lampy stoupal z mokré dlažby.

Namíchal jsem si do sklenice whisky, led a trochu vody z koutku a ztěžka se posadil na pohovku vedle telefonu. V šeru nervózně poblikávalo světlo záznamníku. Natáhl jsem se, abych stiskl tlačítko přehrávače, a pak jsem mávl rukou. To počká do zítřka.

Dopil jsem sklenici, udělal si trochu teplého kakaa a unavený a osamělý jsem si ho odnesl do postele. Bolivijský romanopisec nepotřeboval ani šest stránek k tomu, aby mě uspal.

V neděli jsem se poflakoval doma, nedělal jsem nic, měl jsem neurčitý pocit sebelítosti a připadal si roztěkaný. Zabil jsem hodinu tím, že jsem psal dopis dceři do Queenslandu. Claire pracovala jako kuchařka na rybářské lodi, která kotvila v Port Douglasu. V duchu jsem ji viděl jako krásné štíhlé děvče se zápěstími o velikosti kloubu prstu běžného muže. Byla obklopená velkými, plavovlasými chlapy s kůží spálenou sluncem a očima mrtvých žraloků. Vzpomněl jsem si na to, jak jsem na Bells Beach poprvé potkal její matku. Tu zase obklopovali surfaři s přetlakem testosteronu, kteří leželi v písku na břiše, aby nebylo vidět, jakou mají erekci.

Znovu jsem si přečetl poslední dopis, který mi Claire napsala. Na příliš mnoha místech se tam zmiňovala o kapitánovi rybářské lodi, o nějakém Erikovi. Uzavřel jsem dopis lehkou zmínkou o zkreslení úsudku, které může způsobit tělesná blízkost. Na druhou stranu měl ten Eric aspoň práci.

Prošel jsem se na roh, abych hodil dopis do schránky. Obloha byla zatažená do temně šedivého odstínu a vítr bičoval stromy bez listů. V parku nebyl nikdo, jen muž s malým chlapcem, kteří spolu seděli u stolu poblíž dětského hřiště. Chlapec něco jedl z polystyrenového boxu a měl oči upřené do stolu. Muž kouřil cigaretu. Zvedl bezmocně ruku a pohladil chlapce po vlasech.

Vrátil jsem se domů, a když jsem prošel dveřmi do bytu, všiml jsem si koutkem oka poblikávajícího světla záznamníku. Stiskl jsem tlačítko přehrávače a posadil se na pohovku.

Jacku, tady je Andrew. Myslel jsem si, že už budeš zpátky. Poslyš, posunul jsem ti jednu malou záležitost s pronájmem. Ten chlap se jmenuje Andropolous. Dostal jsem jeho bratrance z několika žalob za podvodný převod vlastnických práv. Andy je v pohodě. Peníze na dřevo. Odmilka. Mimochodem, Helen se sbalila a zmizela. Až se vrátíš, tak mi zavolej. Měj se. Jo, a sekretářka mi říkala, že se u nás stavil nějaký chlap jménem McKillop a hledal tě. Prý je to tvůj bývalý klient. Zavolej.

Hluboký hlas záznamníku prohlásil: *Vzkaz zaznamenán ve čtvrtek 23. července v 18:20. Andrew Greer, můj bývalý partner.*

Jacku. Poslyš, tady je Danny McKillop. Odmilka. Danny, však víš – ten, jak utekl od nehody. Ve čtyřiaosmdesátém. Pustili mě. Říkal jsi, abych ti pak zavolal, kdybych něco potřeboval. Mám trochu problémy, člověče. Myslíš, že bys mi mohl zavolat? Číslo je 9419 8432. Nejlíp rovnou dneska večer. Díky.

Záznamník řekl: *Vzkaz zaznamenán ve čtvrtek 23. července v 19:47.*

Zastavil jsem přehrávač. Danny McKillop. *Však víš, ten, jak utekl od nehody.* Nic takového jsem si nepamatoval. Bývalý klient? Klient, který šel do vězení. Těch byla spousta. Znovu jsem stiskl tlačítko.

Jacku, tady Laurie Baraneková. Poslyš, tahle dohoda bude potřebovat něco navíc, jestli víš, jak to myslím. Nemůžeme tam přihodit pár dalších odstavců s případnými peněžitými tresty? Jen chci, aby pochopil, že pokud se o to nepostará, bude vězet až po krk ve sračkách. Chápeš, co tím chci říct? Zavolej. Ne do práce, jsem na mobilu.

Vzkaz zaznamenán v pátek 24. července ve 14:28. Laurence Baraneková, obchodnice se zeleninou a spekulantka s realitami.

Jacku, tady Danny. McKillop. Dostal jsi mou zprávu? Poslyš, zavolej mi kdykoli, na čas nezáleží. Omlka. Jacku, jsem v tom až po uši. Můžeme se sejít na parkovišti U Hrdiny od Trafalgaru v Brunswicku? Je to hned vedle Sydney Road. Dneska večer v sedm? Nechtěl bych to po tobě, kdybych netrčel ve sračkách. Díky.

Tenhle záznam byl ze soboty 25. července v 15:46.

Žádné další zprávy tam nebyly, jen několikrát začátek záznamu a odpojení. Danny McKillop? To jméno mi pořád nic neříkalo. Zavolał jsem na to číslo. Nikdo to nezvedl. Pustil jsem si Mahlera, udělal dušené hovězí, otevřel si lahev vína, zavolał sestře a půl hodiny poslouchal, co říká. Takhle uplynul celý den.

V pondělí mě v Taubově truhlářské dílně ve Fitzroyi vyzvedl Cameron Delray, osobní strážce a pobočník našeho malého šéfa. Bylo to v Carrigan's Lane, zaprášené jednosměrce, která běží souběžně se Smith Street v Collingswoodu. Cam svým kingswoodem zablokoval celou ulici. Právě jsem se v zadní části dílny pokoušel o nějakou smysluplnou práci a rozebíral zbytky jasanového stolu na prkna. Kolenem jsem vypnul stroj a sundal si přilbu.

Cam na mě kývl a přešel k ponku, kde právě Charlie Taub utahoval svorky na stole ve stylu Jiřího III.

„Zdravíčko, šéfe,“ řekl Cam. „Jak se vám pracuje s tímhle tovaryšem?“

„Není špatný,“ zabručel Charlie, vytáhl si z úst dávno vyhaslý seříznutý doutník a pečlivě si jej prohlédl. „Za pět šest let se mu povede spoj, který bude sedět. Pak mu firmu prodám a odejdu na odpočinek.“

Stahoval jsem ze sebe koženou zástěru. „Na odpočinek v devadesáti?“ nadhodil jsem. „Řekl bych, že je to trochu předčasné. Ten má svou nejlepší práci ještě před sebou.“

„Obejdete se tu chvilku bez něj?“ zeptal se Cam.

„Zkusím to,“ řekl Charlie. „Už tuhle práci dělám padesát let, tak bych to snad mohl zvládnout.“ Upřel na mě zpod rozčuchaného šedého obočí zamyšlený pohled. „Je to moje vina,“ dodal. „Neměl jsem tě seznamovat s Harrym Strangem.“

„Nevyčítej si to, Charlie,“ mávl jsem rukou. „Lidi už mě seznámili s daleko horšími lidmi, než je Harry Strang. Nejméně tisíckrát horšími.“

„Koňské dostihy,“ povzdechl si Charlie. „Nikdy jsem nepotkal člověka, kterého by nezlikvidovaly.“

„Jestli mě má zlikvidovat Harry Strang, tak budu aspoň bohatý,“ odpověděl jsem. „Mám strach jedině z toho, že Harry zemře, než se mu to podaří.“

„Hmotné statky,“ řekl Charlie. Zapálil si kuchyňskou sirkou doutník, chvíli kašlal a rozháněl kouř rukou, která velikostí připomínala tenisovou raketu. „Hmotné statky, to on má. Jinak je to zkažený člověk. Skrz naskrz zkažený.“

Camův kingswood lehce voněl drahým parfémem. Rádio bylo zapnuté. Vážný hlas na stanici ABC právě říkal:

Premiérka, doktorka Marcia Saundersová, dnes bránila projekt Yarra Cove v hodnotě šesti set milionů dolarů.

Schválení projektu, který naprosto změní podobu dlouhé části západního břehu řeky Yarra, byla jedna z prvních priorit nové vlády.

Doktorka Saundersová sdělila, že se její strana během let strávených v opozici snažila prosadit spuštění mnoha velkých programů pro rozvoj Melbourne.

Ozval se hlas ministerské předsedkyně – nakřáplý a možná příliš hlasitý; hlas politika, kterému člověk skočí do řeči pouze na vlastní riziko.

Předchozí vláda byla tak posedlá nenávistí ke každému, kdo dokáže dosáhnout zisku a vytvořit nová pracovní místa, že dovedla náš stát ke stagnaci. A u voleb se ukázalo, že obyvatelé státu Victoria

mají tohoto sociálního inženýrství dost. Naše vláda se rozhodla, že dá stát opět do pohybu. Za svou podporu rozvoje se nestydíme a lidé, kteří nás do úřadů zvolili, to tak očividně chtějí.

Hlasatel se vrátil zpět.

Předseda opozice David Kerr prohlásil, že projekt Yarra Cove nemá žádný smysl.

Z reproduktoru zazněl chraplavý hlas Davida Kerra: *Současná vláda by nejraději předala celý stát na stříbrném podnosu svým kamarádům developerům. Yarra Cove je obrovská chyba, a to se jedná jenom o začátek...*

„Yarra Cove?“ řekl Cam. „Co je to ksakru Yarra Cove?“

„Má to takový tropický zvuk,“ řekl jsem. „Vidím, jak se na březích řeky Yarra vlní do pasu odhalená děvčata v sukýnkách z trávy, něco takového.“

Cam se na mě pochybovačně podíval. „Jestli budou v tomhle počasí tancovat do pasu odhalená, tak jim umrznou kozy,“ odušil.

Dorazili jsme na Johnston Street. Zavřel jsem raději oči, když Cam s kingswoodem zamířil do mezery mezi dvěma vozidly, která se musela ve chvíli, kdy jsme v ní zaparkovali, nejméně o dva metry protáhnout. Protáhla se, jinak to nebylo možné. Otevřel jsem oči. Cam přepnul rádio na 3MP Easy Music. Vyřinula se na nás přeslazená *The Way We Were*, kterou od snídaně hráli nejmíň popáté. Zasténal a přepnul na stanici, kde nějaký muž mluvil o veřejné dopravě.

Harry Strang bydlel v Parkville v obrovském viktoriánském domě za zdí z červených cihel. Cam promluvil do mikrofону ve zpevněném vstupu z ulice a dveře se odemkly. Dům byl padesát metrů daleko na konci kamenného chodníku vinoucího se zahradou, která by dokázala zaměstnat dva zahradníky.

Dovnitř nás pustila Lyn Strangová. Harryho manželce mohlo být něco přes čtyřicet a byla sexy takovým tím způsobem vymydlené

sestřičky z buše: krátké vlasy, malý nos, a i když stála rovně, vždycky jako by byla doširoka rozkročená. Měla široká ústa, velké schopné ruce a vypracované lýtkové svaly. Lyn byla kdysi provdaná za ne moc úspěšného vesnického cvičitele koní jménem Ronnie Braudel. Ronnie trefil jackpot s mladým koněm nazvaným Fiery Continent, který neměl o moc víc dobrý původ než průměrná plechovka psího žrádla. Ale tenhle kůň všechny teorie chovu postavil na hlavu. Byla to čtyřnohá hříčka přírody, na niž člověk narazí jednou za život.

Ronnie Braudel měl naštěstí dost rozumu a nenechal si všechno pro sebe. Poohlédl se po někom, kdo by mu s koněm pomohl. Jeho otec znával Harryho Stranga, a Harry věděl přesně, co s Fiery Continentem udělat.

Příprava celé záležitosti zabrala skoro rok, ale Ronnie na tom vydělal víc peněz, než o kolika se mu kdy zdálo. Přesunul se i se svým živobytím do Queenslandu a vzal si s sebou i novou přítelkyni – osmnáctiletou Valmu, vysoce kvalifikovanou pedikérku z Wangaratty. Harry pak s opuštěnou manželkou soucítit natolik, že Lyn Braudelová skončila jako čtvrtá paní Strangová. Sice byla o třicet let mladší a o dvě pěsti vyšší než Harry, ale od první chvíle to mezi nimi jiskřilo.

Harry už na nás čekal v pracovně. Místnost byla postavena jako knihovna na nebesích. Celou jednu stěnu přímo proti oknu tvořila mahagonová knihovna zhruba pět metrů vysoká a deset široká. K jejím vyšším policím byl přístup ze čtveřice žebříků z týkového dřeva a mosazi, které se posouvaly po kolejnicích. Police samotné byly zaplněné všemi dostupnými knihami, které kdy kdo napsal o dostihovém sportu. Ostatní stěny zdobila sbírka obrazů a tisků závodních koní. Mezi okny visely fotografie zarámované v ořechovém dřevě, na fotografiích byl Harry Strang, jak vyhrává anglické a francouzské dostihy na konci čtyřicátých

a na začátku padesátých let: anglické a irské derby, dostih krále Eduarda VII., dostih královny Alexandry, Prix de l'Arc de Triomphe, Grand Prix de Deauville, Prix de Diane a Grand Prix de Saint Cloud.

Harry mohl vážit přibližně stejně, jako když byly ty fotografie pořízeny. Na žokeje byl docela vysoký a působil ještě vyšším dojmem, hlavně díky tomu, že držel ramena vzadu a vystrkoval bradu. Na hlavě měl husté, krátce zastřižené vlasy napomádované přírodním olejem a drobnou tvář prakticky bez vrásek. Dnes si vzal oblek z donegalského tvídu, smetanovou košili s temně zelenou hedvábnou kravatou a kaštanově hnědé brokované boty. Nikdy jsem se mu na boty nedokázal přestat dívat. Ručně šité boty s brokováním ve velikosti běžné pro desetiletého chlapce v obchodě běžně neseženete, takže si je Harry nechal šít na míru u Lobba v Londýně za čtyři sta dolarů za kus.

„Jacku, Came,“ řekl. „Sedněte si.“

Harry nerad ztrácel čas zbytečným řečněním.

Posadili jsme se do kožených křesel s vysokými opěradly. Harry přešel za stůl, klasický kousek ve stylu Eugena Harvillea, postavený Charliem Taubem. Skoro všechno v tomhle domě postavil nebo restauroval Charlie.

Harry se opřel o desku stolu rukama. Vypadaly jako ruce muže, který je dvakrát tak vysoký a o polovinu mladší než on: hranaté prsty, opálené a silné. S jeho očima bylo také všechno v pořádku.

„Přeležel sis ruku, Jacku?“ zeptal se.

Ani jsem si neuvědomil, že si to bolavé místo pořád tří. „Jen jsem si natáhl sval,“ odpověděl jsem.

Harry naklonil hlavu na stranu. „Třikrát denně si to maž kafrovou mastí,“ řekl. „Takže. K věci. Jeden chlapík, se kterým jsem měl tu a tam co do činění, mi říkal, že by pro nás něco měl.“

Ani roky strávené v Evropě nedokázaly z Harryho hlasu vymazat maloměstskou Victorii.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešla věkovitá paní Aldridgeová, která pro Harryho pracovala už nějakých třicet let jako hospodyně, následovaná Lyn Strangovou, jež nesla tác se šálky na kávu, konvicí a dalšími věcmi. U stolu se práce ujala paní Aldridgeová, která Lyn vyhnala z pracovny. Když jsme všichni drželi v ruce šálky, do nichž nám ze stříbrné konvice nalila kávu temnou jako peklo, a na podšálcích měl každý čokoládovou sušenku, vrátil se Harry zpátky k obchodu.

„Ten chlapík se jmenuje Tie. Rex Tie,“ řekl. „Chová někde v buši dobytek.“

„Ten, co cvičil Time Urgenta,“ přikývl Cam.

„Přesně tenhle,“ řekl Harry.

„Takže už ti ta věc s Time Urgentem nevadí?“ zeptal se Cam.

„Co se stalo, stalo se,“ pokrčil Harry rameny. „Chci se za ním jen podívat, zjistit, jestli mu to ještě myslí. Pořádně se na to oblečeme a příští týden vyrazíme do buše. Hodí se ti to, Jacku?“

Přikývl jsem.

„Dobře. Came, půjdeme vedle a podíváme se na obrázky.“

Prošli jsme chodbou do Harryho dřevem obloženého promítacího sálu a posadili se do pohodlných lenošek. Cam nachystal videokazetu, kterou jsem mu dal, zmáčkl pár tlačítek na dálkovém ovládání a na stahovacím plátně se objevila deštěm promočená trať v Pakenhamu. Harry byl v Pakenhamu také. Viděl jsem ho na vlastní oči v zadní části tribuny, kde stál jako vždycky úplně o samotě v nevýrazném kabátě, se šedým plstěným kloboukem na hlavě a s očima schovanými za okuláry velkého dalekohledu. Pravidlo číslo jedna znělo: na dostizích se za Harrym nikdy nechodí. A ani kdybych zahlédl Cama, nešel bych si s ním promluvit. Celá moje práce spočívala v tom, že natočím dostih, v němž

běžel New Ninevah, na malou videokameru, která mohla stát dobrých dvacet tisíc dolarů. Za to a za drobnou právníckou práci jsem měl dostat podíl.

„Pusť ten start zpomaleně, Came,“ řekl Harry.

Mlčky jsme se dívali.

„Znovu,“ řekl Harry. A tak to šlo pořád dál. Strávili jsme sledováním dostihu, který byl hotový během minuty a čtyřiaadvaceti sekund, skoro deset minut. Když Cam znovu rozsvítil, podíval se Harry na mě a zeptal se: „Měl to tam, nebo neměl?“

Pokrčil jsem ramený. „Připadá mi, že moc chtěl, aby to tam měl. A tentokrát nezmeškal start.“

„Ne,“ řekl Harry. „Z té brány vyrazil, jako by mu hořelo za zadkem. Came?“

„Řekl bych, že to byla čistá práce,“ odpověděl Cam. Právě lepil štítek na videokazetu. „Podle mě se mu nezamlouvalo to vlhko.“

Harry vstal z křesla. „Samozřejmě to může být tak, že někomu zbytečně nachčijeme do ohně.“ Přešel k oknu a s rukama v kapsách saka se podíval ven. „Ale pochybuju o tom,“ dodal s povzdechem. „Tak dobře, to by bylo pro dnešek všechno, pánové. Uvidíme se ve středu v Ballaratu. Zase nám omrznou zadky jako obvykle. Přijďte se kolem deváté trochu posilnit. Hodí se vám to? Jacku, Cam tě hodí zpátky. Pak ho čeká nějaká práce na počítači. To, a ještě čištění okapů a prostřihování růží.“

„A pak si ještě musím na chvilku obléct prošíváný kabát a povčítit psy ve vyčmuhávání,“ řekl Cam.

„Na to jsem zapomněl,“ přikývl Harry. „Už úplně zlenivěli.“

Cam mě vysadil u kanceláře, kterou jsem si zřídil na ulici kousek od Taubovy truhlářské dílny. Na cedulce venku stálo: „Jack Irish, obhájce a právní zástupce“, i když jsem uvnitř neprováděl nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo právní praxi. Kromě občasných nájemních smluv nebo smluvní přepravy pro Harryho Stranga jsem si většinou vydělával vymáháním velkých dluhů nebo vyhledáváním svědků. Až takhle daleko mě zanesl proud, poté co jsem přestal pracovat jako obhájce v trestním řízení.

Kancelář tvořila vlastně jen jedna místnost s výhledem na ulici, za kterou se nacházela ještě menší místnost a toaleta. Kdysi tu měl dílnu krejčí, a já jeho velký stůl využil místo pracovního. Muž v obchodu na rohu mi řekl, že na tom stole krejčí při šití sedával se zkříženýma nohama. Já se posadil za něj, zapnul si mac, otevřel zápisník a začal pracovat na výpovědi, kterou jsem získal od svědkyně v Sydney.

Když jsem s tím skončil, zašel jsem si koupit sendvič se salátem do obchodu na rohu a snědl jej u stolu. Pak jsem vyrazil do kanceláře Andrewa Greera – do své staré kanceláře – na okraj města na Drummond Street v Carltonu. Kdysi jsem tuhle řadovku koupil a pár měsíců renovoval hlavně proto, že se nacházela v příjemné docházkové vzdálenosti od městské soudní budovy.

Andrewův špinavý saab stál zaparkovaný venku.

Po jeho sekretářce nebylo ani stopy. Právě jsem vstoupil do chodby, když se vynořil ze dveří své kanceláře.

„Pěkný oblek,“ poznamenal jsem. Drew měl na sobě tmavě modrý oblek.

Sklopil oči dolů, aby si jej prohlédl. „Koupil jsem si přesně to, co mi poradila paní De Lillová,“ řekl. „U Bucka. Devět set dolarů.“ Ukázal na klop saka. „Tady je skvrna od zvratků, kterou sotva vidíš.“

„V podstatě je neviditelná,“ potvrdil jsem. „Zhruba na sto metrů ve špatném světle. Sehnal jsem paní Brierlyovou.“

„Jsi nejlepší. Co ti řekla?“

„Dokáže identifikovat tvého člověka do vzdálenosti pěti metrů od nebožtíka v okamžiku činu. Říkala, že ho poznala podle obličeje. Kdysi si v tom obchodě občas kupoval smažené ryby.“

Na Drewově dlouhém obličejí se rozzářil úsměv. Potřásl hlavou. „Ó, Bože,“ řekl, „děkujeme ti za všechny milosti, které projevuješ nám hříšníkům. Pojdme se na to napít.“

„Jsou sotva tři odpoledne, Andrewe.“

„Sklenička před večeří. My, co se pohybuje kolem práva, večeříme brzy.“

„Její přítel mi jednu natáhl baseballovou pálkou.“

„Cože?“ zeptal se Drew. „Zlomil ti něco? Ne?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To je dobře,“ řekl Drew. „To je dobře. Rozhodně jsi netrpěl pro nic za nic. Něco ti na to utrpení a bolest seženu. Tenhle chlap se válí v penězích. Obral spoustu pojišťovacích společností.“

Prošel jsem za ním chodbou do kuchyně umístěné v zadní části budovy. Posadili jsme se ke stolu s umakartovou deskou. Drew otevřel dvě lahve ležáku Coghills Creek. Dal jsem si doušek, postavil jsem lahev na desku stolu a strčil si ruce do kapes. Bývalí alkoholici velice dobře vědí, jak tyhle věci začínají.

„Co je to s tou Helen?“

Andy do sebe natáhl zhruba třetinu lahve, zvedl ji proti světlu a tiše se zasmál. „Je pryč, člověče,“ odpověděl. „Odstěhovala se do Elthamu, aby tam žila s malířem. Děcka mi nechala na krku.“

„Co bude s domem?“

„Na dům může rovnou zapomenout. Dokud k tomu budu mít co říct.“

„Ten malíř,“ řekl jsem. „Co maluje? Pokoje?“

„Aha, ten. Tak to ani náhodou. Tohle je romance. S vážným a uznávaným umělcem. I když o tomhle zmetkovi nikdo nikdy neslyšel. Bruce Seal. Slyšel jsi někdy o malíři, který by se jmenoval Bruce Seal?“

„Sice to říkám nerad, ale slyšel.“

„Takové věci si máš nechat pro sebe,“ napomenul mě. „Ty máš říct, že jsi o tomhle zmetkovi v životě neslyšel.“ Zhluboka se napil piva a otřel si knír. „Ale stejně – co jsi o něm vlastně slyšel?“

„Je to takový normální chlapík, jakého bys čekal v Elthamu,“ řekl jsem. „Velice nadaný umělec. Mluví pěti jazyky. Hraje klavíru na klavír. Golfista s dobrým handicapem. Čtrnáctý dan v karate. Dvanáctipalcové péro. Proč se ptáš?“

„Zapomeň na to,“ mávl rukou. „Myslím, že hledám soucit tam, kde ho nikdy nenajdu.“ Hodil do sebe zbytek piva a otevřel si další.

„Jak se má Lorna?“ zeptal jsem se.

Drew se na mě podezíravě podíval. Lorna byla veřejná žalobkyně, se kterou udržoval už spoustu let nepravidelný poměr. „Lorna se má dobře,“ odpověděl. „Tohle s Lornou nemá vůbec nic společného. Helen o Lorně nevěděla.“

„A co si myslí děti?“

V obranném gestu zvedl ruce dlaněmi ke mně. „Nemám ponětí, co si myslí Michael. O tom, co si myslí Michael, má ponětí

jen zhruba pět miliard lidí na internetu. Podle Vicky je to docela v pohodě. Stejně byla nejspíš poslední holka ve třídě, která ještě měla oba rodiče.“

Dal jsem si doušek piva. „A co říkala Helen?“

Drew zvedl oči ke stropu. „Říkala, že se zamilovala do úžasného člověka a že by se nikdy nic takového nestalo, kdybych si na ni během posledních dvaceti let našel trochu víc času. Copak si myslíš, že mě baví tady sedět na zadku a dřít jako mezek?“

„Klidně by si to myslet mohla,“ pokrčil jsem rameny. „Všichni ostatní si to myslí tak jako tak.“

„Přesně tyhle řeči v zoufalé chvíli potřebuju, ty čuráku.“

„No, zdá se, že přesně tohle dostala ve své zoufalé chvíli Helen,“ odpověděl jsem. „Ale pokud tě to aspoň trochu utěší, asi jím to dlouho nevydrží. Říká se, že Bruce je lovec, ne farmář.“

„Tohle se říká, ano? A kdo to říká? Tví přátelé v uměleckých kruzích?“

„Musíš si trochu rozšířit společenské obzory, kamaráde,“ řekl jsem. „Na světě žijí i lidé, kteří nejsou právníci, policajti ani kriminálníci. Poslyš, co jsi provedl s mými starými složkami?“ Dal jsem si poslední doušek piva, vstal a vylil zbytek obsahu lahve do výlevky.

Trvalo nám skoro dvacet minut, než jsme našli složku Dannyho Patricka McKillopa. 22. listopadu 1984 přiznal vinu v případě žaloby za nebezpečnou jízdu pod vlivem alkoholu. Obětí byla sedmadvacetiletá žena jménem Anne Elspeth Jeppesonová, kterou srazil na Ardenne Street v Richmondu 18. června 1984 ve 23:40. Na místě zemřela. Soud předvolal svědka, který viděl McKillopa řídit auto několik minut před nehodou a později ho identifikoval na policejní stanici. McKillopa našli zhruba hodinu po nehodě, jak spí za volantem zaparkovaného vozu. V krvi měl 0,94 promile alkoholu. Stopy krve a útržky oblečení na vozidle odpovídaly vzorkům získaným od Anne Jeppesonové.

Titulek článku na výstřižku datovaném 23. listopadu 1984 tvrdil: SVĚDEK VIDĚL AUTO, KTERÉ ZABILO JEPPE-SONOVOU.

V článku se psalo:

Soud se včera dozvěděl, že automobil, který srazil a smrtelně zranil aktivistku Anne Jeppesonovou, jež se věnovala bytové otázce, svědek zahlédl, jak skoro nekontrolovaně zatáčí tři bloky od místa činu. Podle důkazů předložených policií měl jeho řidič, Daniel Patrick McKillop, více než dvě hodiny po zatčení 0,94 promile alkoholu v krvi.

Pan McKillop (24), bytem v Zinsser Street v Richmondu, přiznal vinu v případě žaloby za nebezpečnou jízdu pod vlivem alkoholu.

Anne Elspeth Jeppesonová (27), bytem v Ardenne Street v Richmondu, byla sražena 18. června před svým domem a zraněním okamžitě podlehla.

Pan Ronald Bishop vypověděl, že 18. června projížděl po Freeman Street v Richmondu ve 23:40, když se proti němu vyřítil žlutý automobil.

„Skoro narazil do zaparkovaných aut na mé straně ulice a pak to přímo přede mnou strhl na druhou stranu silnice a skoro vrazil do aut, která tam byla zaparkovaná. Řidič musel šlápnout na brzdy, aby se jím dokázal vyhnout. Skoro to vypadalo, jako by auto nikdo neřídil.“

Pan Bishop řekl, že řidiči jasně viděl do tváře. Zapamatoval si část poznávací značky vozu, a když se vrátil domů, za-telefonoval na policii.

Vrchní konstábl Ivor Wilkins řekl, že pana McKillopa našli v bezvědomí za volantem žlutého vozidla značky Ford Falcon, který mu patřil a byl zaparkovaný v garáži jeho domu.

Pan Bishop později pana McKillopa identifikoval jako řidiče vozidla, které potkal na Freeman Street.

Vrchní konstábl Lauro Martinez z policejního vyšetřovacího oddělení prohlásil, že dvě hodiny po nehodě bylo panu McKillopovi naměřeno 0,94 promile alkoholu v krvi.

Doktor Alfred Hone, zaměstnanec policejní forenzní laboratoře, potvrdil, že krev a útržky šatstva odebrané z vozidla pana McKillopa odpovídají vzorkům odebraným paní Jeppesonové.

Pan McKillop byl zadržen a zůstane ve vazbě až do soudního přelíčení 4. prosince.

Našel jsem výstřížek z pátého prosince, který měl titulěk: SMRT ANNE JEPPESONOVÉ: ŘIDIČ DOSTAL DESET LET.

V článku se psalo o tom, že Daniel McKillop už dřív dostal trest za řízení pod vlivem návykových látek a těsně před nehodou dostal zpět řidičský průkaz. Během toho večera pil ve dvou hospodách a na nehodu si vůbec nepamatoval. Soudce řekl pár ostrých vět proti opilým řidičům, vyjádřil hluboké politování nad smrtí „odvážné mladé ženy, která měla celý život před sebou“ a pochválil pana Bishopa za veřejně prospěšný čin. McKillop dostal deset let i přesto, že jeho právník tvrdil, že je obětí skoro stejně jako Anne Jeppesonová: „nemilovaný mladík, kterého osud zanesl do náruče mnoha závislostí“.

Podíval jsem se, co měl v rejstříku z dřívějška. Seznam zabral skoro polovinu stránky a většinou šlo o záznamy z doby, kdy byl ještě nezletilý. Dvakrát ho odsoudili za řízení pod vlivem alkoholu a v době nehody mu běžela dvouletá podmínka. Nějakým způsobem se mu podařilo neskončit za mřížemi. To mu soudce bohatě vynahradil tím, že mu nasolil lhůtu osmi let, než bude moci požádat o podmíněčné propuštění.

Všechny tyhle věci pro mě byly úplně nové. Podíval jsem se znovu na datum: listopad 1984. Někdy v téhle době začala má zapomenutá šedá zóna – rok nebo dva, které jsem po manželčině smrti strávil opilý nebo skoro opilý.

Prošel jsem si další spisy ze čtyřiaosmdesátého roku a pro jistotu i z pětaosmdesátého. Po McKillopovi jich bylo sotva pět nebo šest. Ani ty jsem si vůbec nepamatoval.

Vrátil jsem se do Drewovy kanceláře. Seděl u stolu, pročítal si papíry a na stole měl postavenou další lahev s pivem.

„Když jsem byl po tom, co umřela Isabela, úplně mimo,“ řekl jsem, „držel jsi mě od soudu stranou?“

Sundal si brýle a promnul si oči. „Myslím, že se to tak dá říct,“ odpověděl. „Jestli ti to dělá starosti, sebral jsem ti všechny obhajoby od chvíle, kdy se to stalo, až do dne, kdy jsi odešel z firmy. Nemyslím si, že jsi tenkrát dokázal nadělat nějaké škody. Kromě těch, které jsi nadělal sobě, samozřejmě.“

„A firmě,“ doplnil jsem ho. Cítil jsem, jak mě zaplavuje vlna vděku k tomuhle vytáhlému člověku, který nedokázal dávat najevo emoce.

Znovu si nasadil brýle a sáhl po pivu. „To nebylo nic tak strašného,“ řekl. „Měli jsme tenkrát naspořeno dost, abychom přežili.“

„Ten McKillop, který mě hledal. Pamatuješ si ho?“ Podal jsem mu složku.

Netrvalo ani minutu, než si ji přečetl. „Ne, toho si nepamatuju. Jenom tu holku. Byla sice mladá, ale už si udělala jméno. Ve Standardu ji milovala za její protesty proti levným bytovým komplexům celá redakce.“ Podal mi složku zpátky. „Danny dostal, o co si už dlouho koledoval, Jacku. Nejspíš je zase po uši ve sračkách.“

Vyrazili jsme spolu ven. U předních dveří mi Drew řekl: „Myslím si, že bych to měl s Lornou zkusit táhnout trochu vážněji.“

Položil jsem mu ruku na rameno. „Prosím tě, hlavně si nejdřív najdi ve slovníku definici slova ‚dovolená‘. Je to něco, co by se ti mohlo v dalším vztahu hodit. Zajdeme v sobotu na fotbal?“

Ušklíbl se. „My dva spolu nebyli na fotbale už pěkně dlouho, co?“

„Nebyli,“ přikývl jsem. „Není to tak špatné – na dresech uvidíš stará známá jména. Problém je jenom v tom, že jsou to synové.“

„Jdi do háje,“ řekl. „Zajdeme. A pak si dáme steak. U Vlada.“ Na okamžik se odmlčel. „Nebo u Vladova syna.“

Proč se mě Danny McKillop snažil tak usilovně najít? Rozhodl jsem se zavolat na číslo, které mi nechal na záznamníku v době, kdy jsem vůbec netušil, co je to za člověka. Telefon dlouhou dobu vyzváněl, než se ve sluchátku ozval ženský hlas. Zeptal jsem se na Dannyho. Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho. Někde v pozadí jsem slyšel hluk dopravy.

„Danny tady není,“ odpověděla žena a ukončila hovor. Vytočil jsem číslo znovu. Žena zvedla sluchátko okamžitě.

„Danny mi volal,“ řekl jsem rychle, než mi to zase položí. „Nechal mi tohle číslo. Můžu mu u vás nechat vzkaz?“

A znovu jsem docela dlouho poslouchal hluk dopravy, než mi odpověděla. „Danny je mrtvý,“ řekla. „Nemá cenu mu volat.“ Cvak.

Přešel jsem k oknu a chvíli sledoval, jak u zadních dveří prádelny a žehlírny na protější straně ulice pokuřují ženy, které měly zrovna pauzu. Opíraly se o stěnu, hodně se smály a zhluboka šlukovaly. Pak jsem si v telefonním seznamu našel jméno McKillop. Jeden D. P. McKillop bydlel ve Windermere Street v Northcotu. Několikrát jsem zvedl ruku k telefonu, ale pokaždé jsem ji stáhl. Danny McKillop si prostě jen tak vylezl z černé díry, která zela v mé minulosti, všude mě hledal, nechal mi několik vzkazů na

záznamníku, a o pár dní později je mrtvý. Otevřel jsem složku, kterou jsem si půjčil od Drewa. Dannymu mohlo být sotva čtyřicet. Na co vlastně umřel?

Když jsem se konečně odhodlal vytočit číslo, zvedlo sluchátko dítě – možná čtyř nebo pětiletá holčička.

„U telefonu Kirsty McKillopová,“ řekla odměřeným tónem. „Maminka věší prádlo.“

„Mohl bych s ní prosím mluvit, Kirsty?“ zeptal jsem se.

„Počkejte,“ odpověděla. „Zavolám ji.“

Zaslechl jsem z dálky její volání: „Mami, volá ti nějaký pán, volá ti nějaký pán!“

Když žena došla k telefonu, zhluboka oddechovala. „Haló? Tady Sue McKillopová.“

„Paní McKillopová, moc se omlouvám, že vás obtěžuji,“ řekl jsem. „Je to dům pana Daniela Patricka McKillopa?“

Slyšel jsem, jak oddechuje. „Danny je mrtvý,“ odpověděla. „Zabili ho v pátek v noci.“ Její hlas zněl ploše a trochu chraptivě.

„To je mi velice líto,“ řekl jsem. „Jmenuji se Jack Irish. Kdysi jsem byl jeho právník. Během minulého týdne se mě snažil zastihnout, ale byl jsem mimo město...“

„Ano, v tom případě děkuji za zavolání, pane Irishi.“

„Omlouvám se, že se takhle vyptávám, ale jak...“

Ani mě nenechala dokončit otázku. „Zastřelil ho policista. Zavraždili ho.“ Prohlásila to jako nezvratnou pravdu.

„Kde se to stalo?“ zeptal jsem se bez přemýšlení, a sotva jsem to řekl, polila mě mrazivá hrůza.

„Na parkovišti před hospodou,“ odpověděla. „V Brunswicku.“

„Jak se jmenovala ta –“

„U Hrdiny od Trafalgaru.“